DOUĂ ȘCOLI - UN SINGUR DESTIN

Prof. GHEORHE IOAN SANCIRA - Director
Prof. DELIA PĂRĂU - Director

.... trecut .....

.... prezent ...

Ni se pare un moment bun ca în priml număr al revistei în care intenționăm să publicăm articole care să ilustreze activitatea elevilor și a profesorilor din școala noastră, să ne referim la evoluția ei de-a lungul timpului.

Eu, Sancira Gheorghe Ioan, ca profesor care are 27 de ani vechime în școală, pot afirma că am evoluat o dată cu ea, că am asistat la fiecare schimbare, că am fost martorul generațiilor de elevi care au venit să se pregătească profesional și și-au găsit locul în societate, devenind cetățeni resposabili.

Înființată pe 27 octombrie 1885, în urma donației contelui de Mercy, școala și-a început activitatea sub denumirea de **ŞCOALA SILVICĂ**, având o primp serie de 10 elevi, cursurile având o durată de 2 ani. În urma Marii Uniri de la 1 Decembrie 1918, personalul, cursanţii şi arhiva şcolii s-au mutat în Ungaria, la Șopron.

În 1929 s-a înființat **ŞCOALA SILVICĂ MEDIE** cu o durată de 4 ani (1 an fiind alocat instruirii practice a elevilor).

În 1923 s-a înființat **ŞCOALA DE CONDUCTORI** relevantă în pregătirea specialiştilor în exploatări forestiere, iar în 1948 devine **ŞCOALĂ MEDIE** formând absolvenți care au avut dorința de a deveni silvicultori.

În 1956 - s-a înființat **ŞCOALA PROFESIONALĂ** de pădurari silvici, pentru ca în 1957 să se creeze **CENTRUL ŞCOLAR FORESTIER** din Timişoara.

În **1959** se înființează **ŞCOALA PROFESIONALĂ DE PĂDURARI DE VÂNĂTOARE**, cu o durată de doi ani, funcționând până în 1965.

În **1960** se înfiinţează **ŞCOALA TEHNICĂ DE PERSONAL TEHNIC POSTLICEALĂ**, având specialitatea ***vânătoare***, cu o durată de doiani (aceeastă specialitate având de altfel o singură promoţie). Specialitatea acestei școli a fost de *tehnician silvicultor*, cu o durată de doiani, școala funcționând până în 1971, pregătind tehnicieni silvici din 1960 până în prezent (între anii 1971-1990 activitatea este întreruptă din cauze obiective).

Trebuie să amintesc faptul că, între **1957-1960, CENTRUL ŞCOLAR FORESTIER** din Timișoara a fost desemnată cea mai bună școală de silviculutră din țară, distingându-se atât prin calitatea actului instructiv-educativ, cât și prin numărul mare al solicitanților care au dorit să finalizeze această specializare.

În **1963** se înființează **ŞCOALA TEHNICĂ DE PERSONAL TEHNIC POSTLICEALĂ**, specializarea **EXPLOATĂRI ȘI TRANSPORTURI FORESTIERE**, cursurile având o durată de doi ani, specializarea fiind lichidată în 1970.

În **1966 CENTRUL ŞCOLAR FORESTIER** se transformă în **GRUP ŞCOLAR FORESTIER**, căruia i se adaugă **ŞCOALA TEHNICĂ DE MAIȘTRI LA EXPLOATĂRI ȘI TRANSPORTURI FORESTIERE**, care, până în 1968, organizează cursuri pe o durată de 2 ani. În perioada anilor **1968-1970** durata cursurilor **GRUPULUI ŞCOLAR FORESTIER** se reduce la un an.

În **1971** își încetează activitatea **ŞCOALA PROFESIONALĂ DE MAŞINIŞTI PENTRU UTILAJE DIN EXPLOATĂRILE FORESTIERE,** fiindcă **"*Legea învăţământului*"** din 1969 prevedea înfiinţarea liceelor industriale, școala devenind **LICEU SILVIC**.

În **1990** se reînfiinţează **ŞCOALA PROFESIONALĂ DE PĂDURARI**, deservind până la ora actuală judeţele Timiş, Caraş-Severin, Mehedinţi, Gorj şi Hunedoara, oferind instruire specializată în domeniul resurselor naturale, al protecţiei mediului şi al silviculturii.

În perioada **2010-2016,** la **COLEGIUL DE SILVICULTURĂ ŞI AGRICULTURĂ „CASA VERDE"** funcţionează cursuri de învăţământ liceal de zi, filieră tehnologică, cursuri pentru educaţia adulţilor (pădurar, tehnician în silvicultură şi exploatări forestiere).

Astfel, în înșiruirea de ani pe care am expus-o mai sus, avem în față istoria tulburată a unei școli care s-a încăpățânat să reziste vicisitudinilor, scopul principal fiind cel de a forma specialiști în silvicultură, pepinieră veritabilă pentru Facultățile de Silvicultură din țară.

Începând cu data de 1 septembrie 2015, **LICEUL TEHNOLOGIC AGRICOL *„PETRU BOTIŞ"*** din Timișoara a fuzionat prin absorbție cu unitatea școlară **COLEGIUL SILVIC *„CASA VERDE*"**, denumirea actuală fiind **LICEUL TEHNOLOGIC DE SILVICULTURĂ ȘI AGRICULTURĂ *„CASA VERDE"***.

În 1846, ca rezultat al Reformei agrare din 1945, a fost înființat **LICEU TEHNIC DE INDUSTRIE ALIMENTARĂ ȘI CONSTRUCȚII AGRICOLE.** Conform prevederilor ***Legii Reformei Învățământului*** din 1948, unitatea se transformă în **ȘCOALA MEDIE TEHNICĂ DE ÎMBUNĂTĂȚIRI FUNCIARE**, care a dat cinci promoții de absolvenți până în 1955, când se desființează.

Între anii 1955-1962, funcționează așa-numita **ȘCOALĂ PROFESIONALĂ DE PREGĂTIRE A CADRELOR C.A.P.**, care a instruit, prin cursuri de scurtă durată (5-10 luni), cadre de conducere pentru cooperativele agricole de producție.

Începând cu anul școlar 1966-1967, unitatea devine liceu, cu specializările **îmbunătățiri funciare, culturi irigate, agronomie, contabilitate agricolă**.

Din 1976 devine **LICEUL AGRO-INDUSTRIAL DUMBRĂVIȚA**, denumire păstrată până în 1991, când primește titulatura firească de **grup școlar**: **GRUPUL ȘCOLAR AGRICOL TIMIȘOARA.**

Subliniem acest aspect fiindcă, încă din 1977, școala a funcționat ca **grup școlar**. A pregătit, în paralel, prin cursuri de scurtă durată, meseriași și maiștri și a organizat cursuri postliceale. Astfel, în **1979** au absolvit cursuri de scurtă durată 76 de maiștri; în 1981 s-au încheiat cursurile postliceale de laboranți CTC și economiști. În paralel cu studiile de scurtă durată și cu cele liceale, a funcționat școala profesională, orientată spre diverse meserii: mecanici mașini și utilaje, mecanici îmbunătățiri funciare, sudori și prelucrători prin așchiere, constructori structuri, prelucrători produse agricole ș.a.m.d. Din 1981 s-au organizat cursuri serale.

Școala a beneficiat de patronajul unor întreprinderi puternice care au absorbit forța de muncă, determinând astfel creșterea cifrei de școlarizare și solicitând la potențial maxim sectoarele auxiliare (internat, cantină, sere, gospodării-anexă). Comanda socială a fost dată de IEELIF în perioada 1984-1987 și apoi de COMTIM, până în octombrie 1990.

După 1990, în unitate s-a înființat și forma de învățământ seral, soluție eficientă pentru tinerii care munceau și nu avea finalizate cursurile liceului.

Din 2002 unitatea și-a schimbat denumirea, devenind **GRUPUL ŞCOLAR AGRICOL *„IULIAN DRĂCEA",*** iar din 2012 **LICEUL TEHNOLOGIC AGRICOL *„PETRU BOTIŞ"***.

Vedem astfel unit destinul a două școli de tradiție, una din secolul al XIX-lea, ca urmare a interesului regional pentru învățământul silvic, cealaltă din secolul al XX-lea, rod al dezvoltării societății românești preponderent agrare. În acest moment, efortul nostru este cel de a ne menține pe piața educațională regională, având în vedere amplasamentul deosebit al școlii, cadrele didactice bine pregătite, condițiile de formare în concordanță cu noile cerințe educaționale.

Ne permitem ca, la sfârșitul demersului diacronic expus, să ne exprimăm părerea că unitatea noastră școlară, prin specializările pe care le oferă **- tehnician în silvicultură și exploatări forestiere, tehnician ecolog și protecția calității mediului, tehnician în agricultură și tehnician veterinar -** reprezintă o școală atractivă, care să genereze elevilor care vin înspre noi certitudinea că se depun toate eforturile pentru realizarea unui învățământ de calitate.

* * *

DE SUFLET

UN DIRECTOR, UN PRIETEN, UN OM - IN MEMORIAM MARIANA EFTIMIE

Prof. CLAUDIA PAŞCA-CUMPĂNAŞ

Mi-am propus să scriu aceste rânduri despre cea care mi-a fost, timp de 7 ani, director - Doamna Mariana Eftimie. Nu este o biografie, sunt doar gânduri aruncate pe o hârtie, gândurile şi sentimentele unei fete proasăt intrate în învăţământ, care a avut ocazia şi şansa, aş zice eu, de a o cunoaşte pe această femeie.

Era anul şcolar 2004-2005. Eu aveam 22 ani şi eram profesor debutant la Grupul Şcolar Silvic. După ce în primele luni de şcoală am avut, pentru scurte perioade, alţi doi directori, a venit, pe la jumătatea anului, doamna director Eftimie. Toţi cei care mi-au fost colegi atunci ar putea descrie similar primele noastre impresii: o directoare aparent dură, serioasă, care cerea prea multe de la noi, care pretindea muncă şi iar muncă, documente temeinic întocmite, activităţi extra program, intrare punctuală la ore etc. Uaii, vă daţi seama cum am perceput eu totul, fata de 22 ani îmbrăcată toată în roz, cu puţină experienţă ca dascăl şi emotivă din fire! Dar lunile treceau şi noi începeam să o cunoaştem mai bine pe noua noastră directoare. Am ajuns să apreciem toată stricteţea ei, înţelegând că face totul dintr-o mare iubire faţă de această şcoală pe care dorea să o plaseze cât mai sus.

Nu voi insista pe ceea ce a făcut în şcoală cât a fost director sau pentru oamenii multi pe care i-a ajutat cum şi când a putut, nu acesta este scopul acestui articol. Mă voi rezuma la ceea ce a făcut pentru mine. Doamna Mariana a crezut în mine şi cu asta am spus totul. Mi-a dat credit pentru toate activitătile, ideile şi serbările pe care le propuneam. Voiam fuste noi pentru trupa mea de dansatoare. Ok, doamna directoare îmi dadea bani să le cumpăr. Voiam să fac un concurs pentru elevii şcolii noastre. Ok, doamna directoare îmi dădea premii pentru ei. Voiam să zugrăvesc sala în roz. Ok şi asta. Am făcut campanie de strângere de bani pentru o elevă din clasa mea care avea nevoie de aparate auditive ca să poată continua şcoala, doamna directoare m-a sprijinit, a donat mai mult ca alţii şi a căutat sponsori şi din afară. M-a făcut dirigintă la 23 ani, apoi şefă de catedră, consilier educativ. Mi-a dat pe mână proiecte importante pentru şcoală. M-a împins către cursuri care simţea că-mi vor prinde bine în viitor. „Dar nu am bani acum ca să-mi plătesc cursul, doamna directoare", i-am spus. „Atunci te împrumut eu, mi-i dai când poţi, dar te duci!", mi-a răspuns. Ce mai puteam zice?! Dar cel mai important lucru pe care l-a făcut pentru mine a fost atunci când era să-mi pierd postul de suplinitoare (asta eram la început) şi a luptat pentru mine să rămân în şcoală. Vaaiii, nu voi uita cum mergea la Inspectorat şi spunea oricui era nevoie: „Fata asta trebuie să rămână la noi în şcoală!". Şi de ce? Pentru că avea încredere în mine. Poate că e omul care a crezut cel mai mult în mine. Am mai dezamagit-o eu uneori, dar mă ierta. Era omul care te dojenea pe faţă şi te ridica în slăvi faţă de alţii. Câţi mai fac asta în lumea noastră de azi? Dar ştiu, din surse sigure, că aşa proceda cu mine. Cred şi ştiu, de fapt, că m-a îndrăgit. Cu anii, mi-a devenit mai mult decât o şefă. Mi-a fost uneori ca o mamă sau ca o prietenă. Îmi spunea „iubita mea" sau „puiule". Da, ştiu, o mai spunea şi altora. Dar faptele ei arătau că nu erau vorbe în vânt.

(Doamna Director Eftimie Mariana la finalul unei serbări de Crăciun, decembrie 2008)

Când nu mi-a mai fost director, relaţia de prietenie a continuat. Din partea mea o relaţie amestecată cu respect şi continuă recunoştinţă. Ştia asta, din fericire i-am spus-o de multe ori. Şi asta mă face să mă simt puţin mai bine acum, când ea nu mai e. Întotdeauna am considerat că trebuie să le spunem oamenilor ceea ce simţim pentru ei cât încă sunt printre noi. Pentru că, altfel, e posibil să regretăm după.

Da, doamna Mariana Eftimie s-a stins din viaţă în urma unei crunte boli care a chinuit-o ani de zile. Am încercat să fiu alături de ea - cu vorbe, gânduri şi uneori să o vizitez - până în ultimele ei zile. Am plâns-o şi încă o plâng. Dar mi-o voi aminti mereu pe doamna mea directoare puternică, surâzătoare, optimistă, dreaptă, luptătoare. Ca şefă, dar mai mult ca orice, ca OM. Mulţumesc pentru tot, doamna Mariana! Drum lin printre îngeri!

* * *

... TOT DE SUFLET...

Prof. ALINA ULEU

…nu ştiu alţii cum sunt, dar eu, un boţ de humă însufleţit de lângă Humuleştii Neamţului, când mă gândesc la clipa când am ajuns în Timişoara, parcă-mi saltă şi acum inima de bucurie!

Și iată cum în tonalitatea marelui povestitor Ion Creangă mi-am început periplul în trecutul personal, trăind un moment de o intensitate unică ce mă fericește și astăzi.

Profesor undeva în ținutul Neamțului, m-am prezentat la sesiunea de pretransferări în județul Timiș în anul de grație 2008. Rătăcită în Bănăție, fără prea multe informații, am optat pentru Liceul Silvic fără să crâcnesc, gândindu-mă ce coincidență poate fi că mă numesc Păduraru și voi merge la Silvic….

… și, după ce am semnat pretransferul, m-am deplasat, cu ajutorul hărții google și al soțului ce mi-a fost alături, la locația unde se afla școala…

… și așa am trăit un moment unic din viața mea. M-am trezit deodată într-un ochi de pădure, în fața unui castel de o frumusețe și un pitoresc unice, așteptând parcă să apară Albă-ca-Zăpada cu cei șapte pitici … (au și apărut după un timp, pentru că doamna Claudia Pașca-Cumpănaș își pregătise și vestimentase elevii de liceu pentru un concurs dedicat preșcolarilor!)

M-a uimit faptul că într-o metropolă în care simțeai timpul cum se învârte demențial, există o oază de liniște în care totul parcă a împietrit, natura făcându-și auzit glasul misterios și etern…

Impresia a fost cu atât mai puternică cu cât era primăvara, arbuștii din curte fiind înfloriți, teii având un parfum îmbătător, ciripelele cântând vesele… moment unic, care m-a legat profund de o aparent banală clădire, purtând în spate o impresionantă istorie încărcată de evenimente tulburate.

Și uite așa, de câte ori mă supăr și-mi jur că plec dintr-o școală care nu mă mulțumește spiritual (zic eu!), mă așez deoparte, și glasul neauzit al școlii îmi răsună în suflet și îmi spune că niciodată nu voi avea puterea să mă desprind cu adevărat de ea.

... Și uite așa, la *jumatea* vieții mele, am ajuns la concluzia reversibilității proverbului românesc: *locul sfințește omul.*

Și cum sufletul unei școli strânge parte din sufletele celor ce trec prin ea și-i hotărăsc destinul, vă cer păsuire pentru a glăsui despre un om a cărui inimă va bate peste timp o dată cu inima școlii, deși a trecut în neființă. Profesorul Mariana Eftimie a lăsat urme adânci în viața școlii, ca director, profesor și om de o calitate deosebită. Prin hotărârea pe care a dovedit-o, prin tenacitatea de a crește calitatea învățământului, prin înțelepciunea dovedită de multe ori când ne îndruma să ne alegem o anumită cale, va rămâne în amintirea și în sufletele noastre ca un reper de etică și dedicare.

Curmat de o boală necruțătoare, firul vieții i s-a sfârșit, însă noi, cei care am prețuit-o, nu o vom lăsa să dispară: o vom păstra în inimile noastre, așa cum l-am păstrat și-l pomenim adesea pe veselul, pe deosebitul om și coleg care a fost Dan Bărbulescu.

Dumnezeu să vă odihnească și acolo sus să știți că în respirația școlii e și respirația voastră, în fiecare bătaie de inimă a școlii e și bătaia inimii voastre.

* * *

PSIHO-PEDAGOGICE

„A FOST ODATĂ CA NICIODATĂ ... UN BĂIEȚEL”

Prof. MEDANA PAȚCAN

Cuvântul are putere magică, el poate vindeca atunci când este spus unde, cum şi de cine trebui. Recunoscându-i-se valoarea, el acţionează ca o forţă. Înainte de a primi conotaţii terapeutice şi a deveni mijloc de rezolvare a unei situaţii, povestea este cunoscută de noi toți din primele cărți ținute în mână sau, mai târziu, din orice manual de şcoală. Copiilor le plac poveştile, chiar dacă nu toate au zâne şi feţi-frumoşi, pitici şi prinţese, dar pot avea personaje de vârsta lor, care trăiesc aceleași bucurii şi necazuri. Astfel, s-a născut **povestirea terapeutică**. De fapt, copilul nu caută între rândurile acesteia, decât pe sine, încercând să-şi întărească Eul, deoarece povestea nu face altceva decât să transmită, pe baza celor relatate, o experienţă de viaţă, o situaţie-problemă, o stare de fapt, toate conlucrând la găsirea unei soluţii.

Studiile psihologilor au evidențiat beneficiile educative ale acestui tip special de narațiune, care dezvoltă universul emoțional al ascultătorului, favorizează cristalizarea sentimentelor acestuia, facilitează exprimarea emoțiilor și a sentimentelor negative și pozitive într-o manieră sănătoasă, contribuie la dezvoltarea capacității de a rezolva și de a stăpâni evenimentele plăcute sau mai puțin plăcute ale vieții, îmbunătățește abilitățile de comunicare și dezvoltă cooperarea și colaborarea.

Povestea terapeutică devine astfel un instrument preţios care va scoate la iveală emoţii şi sentimente ce riscă să rămână ascunse în inconştient: angoase, frici, dorinţe, obsesii, culpabilităţi, invidii, întrebări cărora nu le-am găsit, dar nici căutat, răspunsuri. Prin poveste, copilul își deschide mai ușor sufletul, comunică mai bine ceea ce simte, recunoaște în personajele poveștilor propriile trăsături și în dificultățile lor, propriile probleme. Povestea în sine nu îi spune copilului ce să facă, cum să acționeze, nici nu îl critică sau etichetează, ci îl ajută să se identifice cu personajele și să trăiască alături de ele atât frământările cauzate de problema ivită, cât și satisfacția dată de găsirea soluției. Astfel, funcţia metaforelor şi a poveştilor este aceea de a ajuta ascultătorul să împace propriile pulsiuni cu cerinţele realităţii externe şi regulile societăţii, deloc uşoare în unele cazuri. Nu orice poveste este terapeutică. Pentru a îndeplini acest criteriu, povestea trebuie, în primul rând, să ajute. O poveste terapeutică este cea care se potrivește „ca o mănușă” pe problemă ascultătorului. Este o poveste în care se trăiește intens până în punctul în care se descoperă „cheia” în rezolvarea problemei. O poveste terapeutică este cea care ne arată că nu suntem singurii care avem dificultăți, frici, neliniști, întrebări sau nemulțumiri.

Voi exemplifica cele scrise mai sus cu povestirea, atât de bogată în semnificații, a „***Băiețelului***”:

Odată un băieţel s-a dus la şcoală. Era un băieţel chiar foarte mic, iar şcoala lui era chiar foarte mare. Dar când băieţelul văzu că se poate intra în clasa lui direct pe uşa de afară fu foarte fericit și şcoala nu mai păru atât de mare. Într-o dimineaţă, când băieţelul se afla la şcoală de ceva vreme, învăţătoarea a zis: “Astăzi o să facem un desen” ≪Bine! ≫, se gândi băieţelul. Îi plăcea foarte mult să deseneze. Putea să facă multe lucruri: lei, tigrii, pui şi vaci, trenuri şi bărci, aşa că scoase creioanele colorate și începu să deseneze. Dar învăţătoarea spuse: “Aşteptaţi! Încă nu puteţi să începeţi” și aștepta până când toţi erau pregătiţi. “Acum”, spuse învăţătoarea, “O să desenăm nişte flori”. “Bun!”, se gândi băieţelul, lui îi plăcea să deseneze flori. Aşa că începu să deseneze flori frumoase cu creioanele roz, albastru şi portocaliu. Dar învăţătoarea spuse “Aşteptaţi! Şi o să vă arăt cum!” și desena o floare pe tablă. Era o floare roşie cu tulpină verde. “Gata”, spuse învăţătoarea. “Acum puteţi începe”. Băieţelul se uită la floarea învăţătoarei, apoi la floarea sa. Îi plăcea mai mult a lui. Dar nu spuse nimănui. Întoarse foaia pe partea cealaltă și făcu o floare ca a învăţătoarei. Era roşie cu tulpină verde. Foarte curând, băieţelul învăţă să aştepte, și să privească și să facă lucrurile ca ale învăţătoarei lui. Nu mai făcu nimic aşa cum îi plăcea lui. Apoi se întâmplă că familia lui se mută

în altă casă, într-un alt oraş, iar băieţelul trebui să meargă la altă şcoală. Şcoala asta era mai mare decât cealaltă și în clasa lui nu mai intră direct de afară. Și străbătea un hol lung să ajungă la clasa lui. Chiar în prima zi profesoara spuse: "Astăzi o să facem un desen", "Bine", se gândi băieţelul și aşteptă ca învăţătoarea să-i spună ce să facă, dar învăţătoarea nu-i spuse ce să facă. Se plimbă încet printre elevi. Când ajunse lângă el îi spuse, "Nu vrei să faci un desen?" "Ba da", spuse băieţelul. "Ce o să desenăm?". "Nu ştiu până nu o să-l faceţi", spuse învăţătoarea. "Cum să-l fac?" întrebă băieţelul. "Oricum îţi place ţie", spuse învăţătoarea. "Şi cu orice culoare vreau?" întrebă băieţelul. "Cu orice culoare" spuse învăţătoarea. "Dacă toată lumea ar face acelaşi desen şi ar folosi aceeaşi culoare, cum aş mai şti cine l-a făcut și cui aparţine?". "Nu ştiu" spuse băieţelul. Şi începu să deseneze flori roşii, portocalii şi albastre. Îi plăcea noua lui şcoală, chiar dacă nu intra în clasă direct de afară.

Haideți să avem cu toții curajul „să intrăm în viața cea foarte mare" și să desenăm „flori roşii, portocalii şi albastre"... Și pentru că niciodată nu vom fi prea mari pentru a crede în povești, voi încheia cu un citat sugestiv:*„Fericirea poate fi găsită chiar și în cele mai întunecate locuri când cineva își amintește să aprindă lumina." (Harry Potter și piatra filosofală)*

* * *

JOCUL - METODĂ ACTIVĂ DE PREDARE-ÎNVĂŢARE

Prof. FLAVIA GEORGETA DIACONESCU

Societatea prezentului, dar mai ales a viitorului se circumscrie unui timp al informaţiei, al complexităţii. De aceea, investiţia în inteligenţa, creativitatea și capacitatea de inovare a indivizilor, a grupurilor va fi extrem de rentabilă in viitor.

Unul din obiectivele fundamentale ale educaţiei este imbunatăţirea puterii de inţelegere a copilului și cultivarea dorinţei acestuia de a învăţa.

Utilizarea metodelor interactive promovează învăţarea prin faptul că fiecare membru al grupului se simte oarecum responsabil în a rezolva sarcinile date grupului său, cautând să se implice, să comunice cu colegii de grup, să asculte şi să respecte părerile acestora şi împreună să aleaga pe cea corectă. Astfel, elevul devine participant activ la activitatea de învăţare.

Jocul didactic este un tip specific de activitate prin care profesorul consolidează, precizează şi chiar verifică cunoştinţele elevilor, le imbogăţeşte sfera lor de cunoştinţe, pune în valoare şi le antrenează capacităţile creatoare ale acestora.

Atunci când jocul este utilizat în procesul de învăţământ, el dobândeşte funcţii psihopedagogice semnificative, asigurând participarea activă a elevului la lecţii, sporind interesul de cunoaştere faţă de conţinutul lecţiei.

Jocul reprezintă un ansamblu de acţiuni şi operaţiuni care urmăresc obiective de pregătire intelectuală, tehnică, morală şi fizică a elevului.

Încorporat în activitatea didactică, elementul de joc imprimă acesteia un caracter mai viu si mai atragător, aduce varietate si o stare de bună dispoziţie functională, de veselie si bucurie, de destindere, ceea ce previne apariţia monotoniei şi a plictiselii, a oboselii.

După obiectivele urmărite, jocul este folosit în cadrul tuturor ariilor curriculare, iar după tipul lecţiei jocul este folosit ca mijloc de predare, asimilare, mijloc de consolidare, sistematizare, recuperare a cunoştinţelor.

Indiferent de modul de folosire, jocul didactic îl ajută pe elev să-şi angajeze întregul potenţial psihic, să-şi cultive iniţiativa, inventivitatea, flexibilitatea gândirii, spiritul de cooperare şi de echipă.

În cazul în care jocurile organizate au scop educativ bine precizat, devin metode de instruire, iar dacă jocul este folosit pentru a demonstra o caracteristică a unei lecţii, acesta devine un procedeu didactic.

Jocul didactic reprezintă o metodă de învăţământ în care predomină acţiunea didactică simulată. Această acţiune valorifică la nivelul instrucţiei finălităţile adaptive de tip recreativ proprii activităţii umane, în general, în anumite momente ale evoluţiei sale ontogenice, în mod special.

Prin joc, elevii pot ajunge la descoperiri de adevăruri, îşi pot antrena capacitatea lor de a acţiona creativ, pentru că strategiile jocului sunt în fond strategii euristice, în care se manifestă isteţimea, spontaneitatea, inventivitatea, initiaţiva, rabdarea, îndrăzneala, etc.

Folosirea jocului didactic ca activitate de completare cu întreaga clasă aduce variaţie în procesul de instruire a copiilor, făcându-l mai atractiv.

Elementele de joc: ghicirea, mişcare, întrecerea, surpriza, etc. creează stări emoţionale care întreţin interesul şi dau un colorit viu activităţii.

Literatura de specialitate ne oferă o multitudine de jocuri didactice pe care le putem folosi în cadrul lecţiilor din toate ariile curriculare iar măestria profesorului va duce la rezultate deosebite.

Metodica desfăşurării unui joc didactic cuprinde:

- ***introducerea in joc;***
- ***executarea jocului;***
- ***complicarea jocului;***
- ***încheierea jocului.***

Jocul didactic nu poate fi desfăşurat la întamplare, în aplicarea lui trebuie să se ia în considerare următoarele condiţii:

- jocul să se constituie pe fondul activităţii dominante urmărindu-se scopul şi sarcinile lecţiei;
- să fie pregătit de profesor în direcţia dozării timpului şi a materialului folosit;
- să fie variat, atractiv, să îmbine forma de divertisment cu cea de învăţare;
- să se folosească atunci când copiii dau semne de oboseală;
- să creeze momente de relaxare, de odihnă, în vederea recuperării energiei nervoase a elevilor;
- să antreneze toţi copiii în activitatea de joc;
- să fie proporţionat cu activitatea prevăzută de programă şi structurat în raport cu tipul şi scopul lecţiei desfăşurate;
- să urmărească formarea deprinderii de muncă independentă;
- după caz, sarcinile didactice ale jocului să fie date diferenţiat pentru a preîntampina rămâneri în urmă la învăţătură;
- să solicite gândirea creatoare şi să valorifice cu maximum de eficienţă posibilităţile intelectuale ale elevilor;
- activităţile în completare prin joc să fie introduse în orice moment al lecţiei;
- să nu afecteze fondul de timp al lecţiei propriu-zise;
- să fie repartizate, după caz, în diferite secvenţe, sarcinile didactice având caracter progresiv;
- indicaţiile privind desfăşurarea activităţii să fie clare, corecte, precise, să fie conştientizate de către elevi şi să le creeze o motivaţie pentru activitate;
- activităţile de joc să se desfăşoare într-un cadru activ, stimulator şi dinamic;
- să nu se facă abuz de joc astfel încât procesul de învăţare să se transforme în joc şi să fie luat ca atare;
- să nu fie prea uşoare, nici prea grele;
- regulile de joc să fie explicate clar şi să se urmărească respectarea lor de către elevi.

Jocul de rol se bazeaza pe activităţi de simulare a unor relaţii, activităţi, funcţii, profesiuni, statusuri sociale, fenomene, stări de

lucruri, toate acestea fiind urmate de analiza reprezentărilor, a comportamentelor și a atitudinilor observate în timpul simulării.

Elevii sunt în situaţia de a deveni actori ai vieţii sociale si profesionale, pentru care se pregătesc, formându-si competenţe, abilităţi, atitudini, comportamente si convingeri.

Potenţialul pedagogic al jocului de rol constă în faptul că activizează elevii din punct de vedere cognitiv, afectiv si motric, îi pune în situaţia de a relaţiona între ei, de a conştientiza şi a exercita autocontrolul asupra comportamentelor proprii, evidenţiază modul corect sau incorect de comportare si acţiune în anumite situaţii, sprijină înţelegerea complexă a situaţiilor, reprezintă o metodă eficientă de formare a convingerilor, atitudinilor, deprinderilor, conduitelor corecte si dezirabile.

Jocul de rol ajută elevii să devină empatici, ajută elevii să experimenteze o situaţie din perspective diferite, dezvoltă capacitatea de a rezolva probleme, permite exersarea unui stil de comunicare, dezvoltă abilităţile de căutare şi prelucrare a informaţiilor, permite exersarea capacităţii de a planifica un şir de acţiuni, dezvoltă gândirea orientată către ceilalţi.

Jocul de rol este o metodă care ajută elevii să înţeleagă mai bine alte persoane sau situaţii prin ocazia pe care le-o oferă de a interpreta roluri diferite de situaţia lor obişnuită. Presupune existenţa unui scenariu şi a unor personaje, pe care elevii le interpretează. Deşi comportamentele şi acţiunile elevilor sunt reale, scenariile şi personajele sunt create pentru a servi scopului lecţiei. Este o metodă de predare foarte potrivită pentru exersarea diferitelor comportamente posibile într-o situaţie concretă dată. Jocul de rol poate fi doar prima etapă a unei discuţii sau dezbateri.

Folosirea jocului didactic în cadrul procesului de învăţare ne va demonstra că:

- randamentul orei este mai mare, verificarea cunoştinţelor făcându-se în mod plăcut, activ, temeinic;
- gândirea elevilor este mereu solicitată şi astfel în continuă formare;
- independenţa, creativitatea se formează de timpuriu;
- iniţiativa copiilor creşte, în joc devine mai curajos, mai degajat;
- prin jocuri îi putem cunoaşte pe copii mai repede şi mai bine;
- prin varietatea lor, prin creare unor situaţii-problemă, ele dezvoltă spiritul de observaţie, de analiză, de judecată, înlătură monotonia, rutina, stereotipia, dau posibilitatea elevilor să-şi dezvolte vocabularul, comunicarea devine mai permisivă;
- jocul didactic ne oferă prilejul de a afla mai uşor cum gândesc elevii şi de a modela logica gândirii lor.

Bibliografie:

Cerghit I, *Metode de Învăţământ*, EDP, Bucureşti, 1976, p. 262-271;

Sălăvăstru D, *Psihologia Educaţiei*, Ed. Polirom, Bucureşti, 2004, p. 167-17.

* * *

STIMA DE SINE ȘI REUȘITA EU-ULUI

Prof. Consilier ADINA MARIA GUGONATU

Stima de sine exprimă raportul pe care îl are fiecare cu el însuşi, aceasta urmând a fi concepută ca reputaţie pe care o dobândeşte individul faţă de el însuşi, putând fi evaluată drept o nevoie umană profundă şi puternică, esenţială pentru o adaptabilitate a individului, adică pentru funcţionarea lui optimă şi împlinirea de sine (pentru autoactualizare).

Sentimentul neîncrederii în sine este, de regulă, rezultatul unei eronate aprecieri personale în raport cu alţii, fapt care va degenera, pe de o parte, în convingerea că nu poţi reuşi acolo unde alţii reuşesc, iar pe de altă parte, la apariţia fricii de a mai încerca; frica / teama creează în general inhibiţii, dar, în cazul celui neîncrezător în el însuşi, sarcina, care apare la un moment dat, i se pare irealizabilă, şi o refuză, mai ales atunci când a dat o dată greş. Nivelul stimei de sine afectează puternic performanţele în toate activităţile.În cazul persoanelor cu o înaltă apreciere de sine, modul lor de acţiune (a-şi asuma riscurile, a căuta să-şi dezvolte competenţele, a-şi depăşi limitele, a creşte) permite dezvoltarea unei înalte încrederi în propria persoană, în timp ce în cazul persoanelor cu o stimă de sine scăzută încrederea în propria persoană scade, indivizii acţionează cât mai puţin, preferă rutina, pentru a evita eşecul.

În această direcţie s-a constatat că o stimă de sine înaltă este asociată cu strategii de căutare a dezvoltării personale şi de acceptare a riscurilor, în timp ce o stimă de sine constant scăzută implică, mai curând, strategii de apărare şi de evitare a riscurilor şi eşecurilor. Altfel spus, persoana cu o stimă de sine (constant) înaltă are dorinţa de a reuşi acolo unde cea cu o stimă de sine (constant) scăzută are teama de a eşua.

Persoana cu stimă de sine (constant) înaltă va căuta să se autodepăşească, chiar şi atunci când şi-a atins obiectivele stabilite la un moment dat, în timp ce persoana cu stimă de sine (constant) scăzută va rămâne la nivelul primelor obiective pe care şi le-a stabilit, fără a încerca altele noi.

Stima de sine nu este un dat definitiv, ea se fixează în copilărie, în miniatură, şi se dezvoltă o dată cu maturizarea biologică a persoanei sau, dimpotrivă, se poate deteriora o dată cu „maturizarea” psihică a subiectului. Rezultă, de aici, că stima / respectul de sine rămâne o dimensiune flexibilă a eului, neputând fi nici mai înaltă, nici mai stabilă.

Specialiştii au ajuns la concluzia că toate problemele psihologice – de la anxietate şi depresie, până la eşecul şcolar sau profesional, de la teama de intimitate, de la abuzul de alcool sau cel de droguri, până la molestarea soţiei sau a copilului, la tulburări sexuale, de la pasivitate şi lipsă cronică de ţeluri, până la sinucidere şi crimă sau violenţă - se leagă mai mult sau mai puţin, dar întotdeauna, de o deficienţă a stimei de sine.

Într-un cuvânt nivelul constant scăzut al stimei de sine este cauza situaţiilor de nefericire personală (Branden, 1996, p. 172).

Persistenţa pe o perioadă mai îndelungată de timp al acestui nivel al stimei / respectului de sine se poate transfigura într-o pseudo - stimă de sine / într-un pseudo - respect de sine. Pseudo - stima / pseudo - respectul de sine reprezintă „iluzia eficacităţii sinelui şi a consideraţiei faţă de sine. Este un mecanism iraţional, autoprotector, menit să diminueze anxietatea şi să asigure un fals sentiment de siguranţă; să atenueze nevoia interioară de un autentic respect de sine” (N. Branden, 1996, p. 63). În loc să caute respectul de sine în conştiinţă, responsabilitate şi integritate, individul cu un pseudo - respect de sine îl caută în popularitate („va câştiga el odată şi odată la bingo!”), în bunuri materiale (bani, case, lux, automobile). În astfel de condiţii se poate instala un inadecvat respect de sine, persoana în cauză putând să devină prizoniera unor imagini negative despre sine şi să-i permită acestei imagini să-i dicteze acţiunile.

Lelord şi Andre (1999) au ajuns la concluzia că stima / respectul de sine se întemeiază pe încrederea în sine, pe cunoaşterea de sine. Totodată, existenţa şi creşterea stimei de sine presupun satisfacerea a două mari trebuinţe:sentimentul de a fi iubit (sau accesibilitatea socială) - mai precis nevoia de a ne simţi apreciaţi, simpatizaţi, populari şi doriţi, sentimentul de a fi competent (sau capacitatea de a acţiona eficient) - mai precis nevoia de a fi înzestraţi, abili, capabili de a rezolva problemele şi de a depăşi constructiv şi autentic provocările vieţii.

Cel mai profund şi cel mai intim constituent al stimei de sine este iubirea de sine, al cărui nivel depinde în mare măsură de „hrana afectivă”, de dragostea pe care familia i-a împărtăşit-o individului pe când era copil. În cazul celui cu o stimă de sine scăzută, iubirea de sine este foarte slabă; concepţia despre sine (întemeiată pe autocunoaştere confuză) este neclară, precară. Toate aceste aspecte au drept consecinţe: îndoieli asupra capacităţii de a fi apreciat de ceilalţi, convingerea persoanei că nu este la înălţimea necesară ca să poată merita atenţia şi investiţia afectivă a celorlalţi;în privinţa raporturilor cu ceilalţi, persoana are o mare sensibilitate faţă de părerea altora, preferând să se lase influenţată de anturajul său (rude, prieteni), în loc să-şi afirme punctele de vedere personale;este frecvent dominată de emoţii negative, nu-i place să fie criticată, are tendinţa de a renunţa uşor de îndată ce se confruntă cu dificultăţi.

Rezultă, astfel, că persoanele nesigure, imature din punct de vedere psihic şi social devin dependente de reacţiile celor din jur. Trebuie precizat faptul că stima de sine ţine - în mod fundamental - de valoarea pe care şi-o dă individul lui însuşi: „Toate fiinţele umane au nevoie de experienţa preţuirii”. Orice om doreşte să fie şi să se considere valoros. El pretinde a avea o anumită importanţă - oricare i-ar fi scopul, dacă şi-l realizează, se consideră bun, capabil. Fiecare om are nevoie să-şi arate că poate stârni sau reţine interes, el îşi aduce probe autentice sau false că prezenţa lui printre semeni este absolut necesară şi că poate fi considerat o entitate.

Bibliografie:

1. Allport, W.G., (1989), *Structura şi dinamica personalităţii,* Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti;

2. Iluţ, P., (2001), *Sinele şi cunoaşterea lui,* Editura Polirom, Iaşi;

3. Mărgineanu, N., (1999), *Psihologia persoanei,* Editura Ştiinţifică, Bucureşti.

* * *

„LECȚIA DE ZBOR”

Prof. LĂCRĂMIOARA BARON
Prof. ALINA ULEU

MOTTO:

„Mai întâi îţi strângi umerii, mai apoi te înalţi pe vârful picioarelor, închizi ochii refuzi auzul.

Îţi spui în sine: acum voi zbura.

Apoi zici: Zbor

Şi acesta e zborul.”

Zborul

Simbolistica şi neomodernismul liricii lui Nichita Stănescu pot fi încă repere culturale în zilele noastre, însă pentru un segment de public restrâns, educat şi format după principii riguroase. Dintre toate *lecţiile* lăsate zălog peste timp, *lecţia de zbor* pare să se potrivească minunat de armonios profesiei de dascăl, căci „iubirea produce o senzaţie de plutire, *zborul* se naşte din dragoste ca o coloană a infinitului între pământ şi cer”. [1]

Plecând de la această premisă, inserăm în acest cadru de exprimare o metaforă a ceea ce facem de peste două decenii în această profesie, fără a avea însă pretenţia promovării unui tipar anume.

În domeniul nostru de activitate, marea diversitate a copiilor se întâlneşte, în chip fericit, cu marea diversitate a dascălilor, cea dintâi fiind plămada, iar cea din urmă fiind forma, modelul a ceea ce urmează să devină, prima.

Corpul profesoral este sau trebuie sa fie modelul pentru a fi şi a gândi pentru fiecare generaţie de elevi sau, particular, pentru fiecare copil. Şi să nu uităm maxima lui Confucius, care ne spune, în acelaşi zbor înalt peste timp: *„Natura ne aseamănă, educaţia ne deosebeşte.”*

Din ***„Declaraţia de la Salamanca”*** (1994) aflăm că *„fiecare copil are dreptul fundamental la educaţie şi fiecărui copil trebuie să i se ofere şansa de a ajunge la un anumit nivel şi a se putea pastra la un nivel acceptabil de învăţare. [...] Sistemele şi programele educaţionale ar trebui proiectate şi implementate în aşa fel încât să ţină seama de marea diversitate a copiilor."*

Astfel, pornind simplu şi firesc de la atât de profundele versuri stănesciene, considerăm că un model sănătos de educaţie este educaţia estetică, având ca scop esenţial promovarea omului frumos, educat, civilizat, a sentimentelor sublime, de graţie intelectuală și spirituală.

Ora de fericire

Conform unui studiu prezentat la cel de-al doilea **World Innovation Summit for Health** (WISH), pe toată perioada școlarizării, fiecare copil trebuie să beneficieze de o așa-numită ***oră de fericire*** pe săptămână, în care să discute despre emoțiile sale, să își stabilească scopuri pozitive și să învețe cum să facă față presiunilor de fiecare zi. [2]

Școala ar trebui, așadar, să iasă din modelul de ***fabrică pentru examene*** și să fie mult mai mult interesată de dezvoltarea emoțională și spirituală a copiilor. Interesul tot mai mare pentru asigurarea la școală a **stării de bine** a copilului vine ca urmare a unor statistici îngrijorătoare, care înregistrează triplarea sesiunilor de consiliere necesară pentru a înlătura stresul examenelor. [3]

În România, anxietatea şi depresia în rândul copiilor aflaţi la vârsta adolescenţei au alte cauze: separarea părinţilor, destrămarea familiilor, migraţia unuia sau a ambilor părinți în vederea asigurării traiului, deresponsabilizarea părinţilor şi translatarea acestei responsabilităţi pe umerii bunicilor, a fraţilor mai mari sau, în ultimă instanţă, doar pe umerii şcolii. Asa se face că, pentru ultimele generaţii cărora le-am fost profesori-diriginţi, am convocat şi şedinte cu bunicii sau tutori ai elevilor, părinții fiind prezenţi la şcoală o dată pe an, în cazurile fericite, sau niciodată, pe parcursul celor patru ani de liceu.

Lupta pentru promovarea examenelor sau formarea abilităţilor se transformă în lupta pentru a-i determina să rămână în bănci, să vină la şcoală, să nu abandoneze şi să-şi finalizeze studiile liceale măcar, fără pretenţia de a se pregăti pentru bacalaureat. În unele cazuri eşuăm, însă avem şi motive de fericire şi mulţumire sufletească atunci când copiii promovează examenul de bacalaureat şi ajung în învăţământul terţiar. Acest fapt arată că profesorii au fost pentru ei veritabile ancore, inerente orientării în carieră.

Ora de fericire poate fi condensată în **minutul de îmbrăţişare**, minut de care elevii îşi vor aminti cu mult mai mult drag decât de condensatele ore de literatură română sau de biologie.

Bibliografie:

[1]. [www.referat.ro];

[2]. [http://www.wish.org.qa/];

[3]. [co.uk/news/11412446/All-children-should-receive-weekly-happiness-lessons-from-the-age-of-five.html].

* * *

LOCUL ŞI ROLUL EDUCAŢIEI FIZICE ÎN FORMAREA ŞI PREGĂTIREA TINEREI GENERAŢII

Prof. CONSTANTIN PICIORUŞ

Educaţia fizică şi activităţile sportive sunt preocupări constante pentru toţi factorii responsabili de educația generaţiilor în formare, de sănătatea şi capacitatea biomotrică a populaţiei. Totdeauna a fost considerată ca fiind unul dintre principalii factori de călire şi fortificare a organismului, de conpensare şi recreere. Aceşti factori sunt interesaţi să stabilească măsurile ce se impun pentru a asigura prelungirea perioadei de viaţă activă, prevenirea proceselor degenerative ale organismului, a involuţiei unor funcţii datorate lipsei de solicitare, consecintă a limitarii mişcării şi efortului fizic din procesul muncii şi preocupărilor cotidiene ale omului contemporan. Primele generalizări sunt semnalate încă în cultura popoarelor antice şi cuprind, de regulă, reflecţii şi chiar îndrumări referitoare la practicarea exerciţiilor fizice în scopuri igienice, educative, militariste. Asemenea referiri pot fi întâlnite în Vedele, „Cartea Sfântă" a hinduşilor datând din milieniul al IV-lea i.e.n., ca şi în legilelui Manu; ambele subliniază necesitatea practicării anumitor exerciţii fizice în scopuri igienice, dar şi religioase. În mileniul al III-lea i.e.n. medicul chinez Kong-Fu creează un sistem de exerciţii fizice cu caracter medical, care porneşte de la ideea că bolile îşi au originea în diferite congestionări şi paralizii ale organelor şi că aceasta pot fi vindicate prin anumite mişcări însoţite de o gimnastică respiratorie.

„Ciropedia" lui Xenofon (430-354) i.e.n., lucrare care se referă la regele persan, Cirus, scoate în evidenţă prezenţa exerciţiilor fizice în ansamblul mijloacelor educative și totodată rolul acestora în oțelierea corpului şi a voinţei, alături de obişnuirea cu mânuirea armelor. Hipocrate (460-377) i.e.n., celebrul medic al antichităţii, subliniază că sănătatea este condiţionată de îmbinarea judicioasă a alimentaţiei cu practicarea exerciţiilor fizice.

Galen (138-201 e.n.), altă personalitate a medicinii greco-romane, în unele din lucrările sale consideră că gimnastica face parte din igienă şi, implicit, din medicină.

Filostrat (176-249 e.n.), retor şi sofis, în cartea „De arte gimnastică" împărtăşeşte opinia potrivit căreia gimnastica solicită o strânsă colaborare între igienă, fiziologie şi pedrotribie. La baza acesteia găsim, deci, atât date ale medicinii, cât şi ale pedagogiei. Cultura ateniană dă noi valenţe practicării exerciţiilor fizice. Platon (427-347 i.e.n.) consideră că gimnastica este cel mai însemnat element al educației, iar idealul întregii acţiuni educaţionale îl constituie Kaloskaiagatos (om frumos şi bun). Din acest ideal făcea parte şi dezvoltarea proporţională a corpului, rezultat al practicării sistematice a exerciţiilor fizice. Capodopere ca Discobolul, creaţie a sculptorului Miron, Doriforul scultat de Policlet, sunt exemple deosebit de elocvente pentru a scoate în evidenţă însemnătatea exerciţii fizice, asemenea Juvenal prin celebrul hexametru „Optandum est un sic menssana in comporesana" („Este de dorit ca o minte sănătoasă să fie într-un corp sănătos").

* * *

SOCIO-CULTURAL

AZI ÎN TIMIȘOARA, MÂINE ÎN TOATĂ ȚARA. ÎNCEPUTUL REVOLUȚIEI DIN DECEMBRIE 1989

Prof. EUGEN MIOC

Evenimentele din decembrie 1989 s-au declanșat la Timișoara pe fondul transformărilor anticomuniste, care au avut loc în întreaga Europă de Est. Acestea au fost inițiate de reformele lui Mihail Gorbaciov, liderul U.R.S.S., și de reîmpărțirea sferelor de influență între Marile Puteri, la 45 de ani de la terminarea celui de-al Doilea război mondial. Pe parcursul anului 1989, în toate țările Europei de Est aflate în sfera de influență a U.R.S.S., prin așa-zise „revoluții de catifea", regimurile comuniste s-au prăbușit și au fost înlocuite cu regimuri politice de tranziție, mult mai liberale. Spre exemplu, în august 1989, Tadeusz Mazowieczki, unul dintre liderii

sindicatului „Solidaritatea" a devenit primul prim-ministru necomunist al Poloniei; în octombrie 1989, în urma vizitei lui Gorbaciov în Germania de Est, liderul comunist Erich Honecker este înlocuit; pe 9 noiembrie este dărâmat Zidul Berlinului și tot în noiembrie 1989, în Bulgaria, Todor Jivcov este înlocuit cu Petar Mladenov etc.

În România, situația era oarecum deosebită. Influența sovietică asupra regimului lui Nicolae Ceaușescu era mult mai mică. Acesta pozase timp de două decenii în dizident antisovietic și lider comunist reformator. La sfârșitul anilor 1980, situația era însă diametral opusă. Comunistul reformator era Gorbaciov, iar Ceaușescu era perceput de întreaga lume ca un dictator comunist de modă veche, care se opune schimbărilor și care stricase relațiile, atât cu U.R.S.S., cât și cu Occidentul și Statele Unite, izolând România pe plan internațional. Mai mult, plata cu orice preț a datoriei externe supusese în ultimii ani populația României la numeroase privațiuni de ordin material: raționalizări la alimente și combustibil, penurie de căldură și electricitate, etc. Toate acestea îndepărtaseră populația de regimul

comunist. În decembrie 1989, practic nu era român care să nu viseze la o schimbare a politicii P.C.R..

Pe fondul nemulțumirii populației și a penetrării României de numeroși „turiști" străini instigatori, eveni-mentele încep la Timișoara, pe 15 decembrie 1989. La început are loc un protest pașnic, în Piața Maria, în fața locuinței pastorului reformat Laszlo Tökés. Câteva zeci de enoriași, majoritatea de etnie maghiară, protestau față de decizia Tribunalului Timiș de a-l evacua forțat pe pastor într-o localitate din județul Sălaj. Tökés era perceput de autoritățile comniste locale ca un agent care furniza informații organizațiilor iredentiste maghiare. A doua zi protestul se reia, numărul manifestanților crește la câteva sute, iar, spre seară, situația degenerează. Demonstranții opresc tramvaiele, sparg și incendiază magazinele din zonă și ajung apoi în fața clădirii Comitetului Județean P.C.R. pe care o atacă cu pietre. Milițienii neînarmați, trimiși în zonă, sunt depășiți de situație. Manifestanții violenți se dispersează spre miezul nopții. Pe 17 decembrie, revoluționarii se adună din nou, numărul lor ajungând acum la câteva mii. Clădirea Comitetului Județean P.C.R. este din nou atacată și vandalizată. Se scandează: „Libertate!", „Jos Ceaușescu!", „Azi în Timișoara, mâine în toată țara!", „Noi suntem poporul, jos cu dicatorul!", etc. Spre seară intervine armata, care, la ordinul lui Nicolae Ceaușescu, deschide focul. Alături de unitățile din Timișoara, fuseseră aduși militari de la Buziaș, Lugoj, Arad, Lipova, etc. „Duminica însângerată" se încheie cu peste 50 de morți și în jur de 200 de răniți. În total, între 16-22 decembrie, la Timișoara au fost 94 de morți, aproape 300 de răniți și 896 de persoane arestate. Focuri sporadice au mai fost și în zilele de 18 și 19 decembrie, apoi, pe 20 decembrie, armata se retrage în cazărmi, se declanșează greva generală, muncitorii din fabrici participă la uriașul miting din Piața Operei și Timișoara devine primul oraș liber. Pe 21 decembrie revolte s-au declanșat și la București, iar pe 22 decembrie regimul comunist s-a prăbușit, Ceaușescu abandonând puterea. Din nefericire, după ce revoluția a învins, a fost declanșată diversiunea teroristă care a întinat idealurile promovate în prima parte a evenimentelor. Majoritatea deceselor din decembrie 1989 s-au produs după ziua de 22, când regimul Ceaușescu s-a prăbușit.

* * *

PATRIOTISM ŞI PATRIOŢI. UN MODEL DE URMAT: DR. AUREL COSMA (1867-1931)

Prof. DRAGOŞ MATEI

„Patriotismul nu este strigătul în piața publică, bătutul cu pumnii în piept„ spunea criticul de artă Pavel Şuşară. Patriotismul este un „sentiment pozitiv de apartenență la o comunitate numită *patrie"* (Psihologul Cristian Pîrvulescu). „Patriotismul - spunea istoricul Marius Oprea - nu este denigrarea țării - din teribilism sau din prostie". „Patriotismul nu e poluare ideologică", spunea criticul literar Ion Bogdan Lefter!

Ce este patriotismul?

De fapt patriotismul (din latină *patria*: tărâm părintesc, tărâm al taților, originea greacă denumea inițial linia de filiație paternă) se înțelege ca iubirea

pentru o țară și pentru locuitorii ei sau ca promovarea unui neam printre celelalte și nu trebuie confundat cu xenofobia: preferința exclusivă pentru un singur neam, însoțită de marginalizarea minorităților și de ostilitate față de străinătate.

Am dat cateva idei despre patriotism! Oare câţi din noi ne regăsim în aceste defiţii? Oare la câţi patrioţi români, le-am adus un mic omagiu, pentru prosperitatea neamului românesc? Unii şi-au vândut averile pentru apărarea neamului românesc (Dragoş I, Ştefan cel Mare, Vlad Ţepeş, Mihai Viteazul, Tudor Vladimirescu, Mihail Kogâlniceanu, Nicolae Golescu), alţii au avut curajul să ceară drepturile românilor - încălcate de Imperiul Otoman - unde au trimis memorii marilor puteri europene (ex-Vasile Stoica, Ionel Brătianu, Petru Rareş, Petru Șchiopul), altii şi-au pierdut capul în fata duşmanului dar nu demnitatea de român (ex- Vlad Țepeş, Mihai Viteazul, Ștefan Tomșa II, Constantin Brâncoveanu, Grigore Callimachi, Grigore III Ghica, Tudor Vadimirescu, Gen. Gh. Avramescu). Nu trebuie uitat că România a dat istoriei mondiale, numeroşi patrioţi, care au făcut cinste neamului nostru românesc.

Astăzi mă voi opri la bănăţeanul Aurel Cosma.

Aurel Cosma, născut la 13 septembrie 1867, în localitatea *Beregszo (astăzi localitatea* Beregsău Mare), a fost fiul preotului greco-catolic Damaschin Cosma (28 august 1844-22 ianaurie 1915) şi al Mariei Panaiot (5 septembrie 1846-1904).

Dupa tată, Aurel Cosma era de origine românească din Banat, mai exact din Moşniţa Veche. După mamă era de origine megleno-română.

Aurel Cosma a urmat studii excepţionale la Şcoala primară din *Nagytopoly (astăzi Topolăvăţu Mare)*, Şcoala maghiară din Fabric-Timişoara, Liceul Piarist din Timişoara, Universitatea din Debrecen apoi Universitatea din Budapesta. În urma unei ceremonii care a avut loc la Budapesta, Aurel Cosma, primit titlul de doctor în ştiinţe juridice (clasa a I-a începea în anul 1874 - doctoratul în anul 1888).

Între anii 1890-1891 Aurel Cosma a urmat stagiul militar la Şcoala de Artilerie din Sibiu, unde o va cunoaşte pe viitoarea soţie, Lucia Cosma!

Interesant, nu? La 23 septembrie 1894 Aurel Cosma s-a căsătorit cu Lucia, fiica mare a patriotului unionist, Partenie Cosma, unindu-se, prin nunta lor, două familii româneşti: Cosma din Ardeal cu familia Cosma din Banat! Stagiatura lui Aurel Cosma a făcut-o în birourile de avocatură ale lui Pavel Rotariu și Emanuil Ungureanu.

Examenul de avocat îl trece la 16 aprilie 1897, iar din 7 mai - al aceluiaşi an - face parte din Camerei Avocaţilor Timişoara.

Ca avocat, Aurel Cosma a fost un foarte bun penalist, apărând cu dârzenie şi din patriotism, pe români nevoiaşi din Banat. Cel mai concludent caz a fost „Procesul celor 7 ţărani din satul Garboveţ" fiind apreciat pentru curajul său şi înflărarea sa în cadrul procesului.

Din primavara anului 1896, Aurel Cosma a devenit membru al Partidului Naţional Român (1896-1920), devenind, între timp, deputat în Dieta maghiară de la Budapesta.

Totodată în vara anului 1902 a fost ales Preşedintele filialei PNR din Timişoara.

Numirea ca deputat nu s-a putut realiza din 1896, deoarece Aurel Cosma, a mers pe linia partidului, de luptă pasivă impotriva regimului austro-ungar, refuzând să spargă unitatea PNR.

Abia după renunţarea la pasivism a PNR, Aurel Cosma a fost ales în ziua de 21 noiembrie 1907, deputat în Parlamentul de la Budapesta, ca reprezentant al românilor din comitatul Timiş, alături de Ioan Pepa protopop şi Romulus Cărăbăşiu.

Aurel Cosma a fost deputat al Dietei maghiare între 1907-1914.

Între 1914-1918 a fost căpitan în armata austro-ungară, participând în luptele din Italia şi Rusia. La 12 iunie 1918 a fost comandantul lagărului de prizonieri din Timișoara.

La 31 octombrie 1918, în calitate de comandant, a organizat Consiliul Militar Român din Timișoara și Garda Națională Românească. Tot atunci a organizat Consiliului Național Român din Timișoara, el fiind ales președinte. În calitate de conducător de facto al Banatului este ales în Marele Sfat Național Român. La 27 iulie 1918, generalul Charles de Tournadre l-a numit prefect al judetului Timiș-Torontal pe Aurel Cosma.

Deși Gen. Alexandru Averescu - venit la putere în 13 martie 1920 - a demis toţi prefecţii din România, totuşi Aurel Cosma a fost reconfirmat, în mod excepțional ca prefect al județului Timiș-Torontal!!! Totuşi, la 4 aprilie 1920 - Aurel Cosma și-a dat demisia din funcţia de Prefect al Timişului-Torontal dar şi din organizaţia PNR Timişoara, fiind dezamăgit de politica naţională a acestei organizaţii politice!!! Imediat a devenit membru al PNL, unde a organizat filiala din Banat, fiind, fiind

ales președintele ei. În perioada 24 ianuarie - 30 octombrie 1923 Aurel Cosma a fost Ministru al Lucrărilor Publice în guvernul Ionel Brătianu. În iulie 1927, Aurel Cosma a fost ales deputat din partea județului Timiș-Torontal, iar în vara anului 1931 a fost ales senator în Parlamentul României.

Pentru merite deosebite, Aurel Cosma a primit numeroase decoraţii, a fost declarat Cetățean de onoare al orașului Timișoara, iar o stradă din „Mica Vienă" îi poartă numele.

Printre decoratiile primite, voi enumera mai jos aceste distincţii:

1. **„Steaua României";**

2. **„Coroana României";**
3. **„Ferdinand I";**
4. **„Meritul comercial și industrial";**
5. **„Polonia Restituta";**
6. **„Sf. Sava" - Serbia.**

Căsătorit cu Lucia Cosma (1875-1972), Aurel Cosma nu a avut copii, dar la înfiat pe nepotul său, Aurel Cosma-junior.

Dezamăgit în politică, Aurel Cosma s-a retras la moşiile sale din Timiş, la începutul anului 1930, dedicându-se activităţilor caritabile.

Aurel Cosma a decedat la 31 iulie 1931, fiind înmormântat în interiorul cimitirului comunal din Calea Buziaşului-Fabric din Timişoara.

A lăsat în urmă un testament politic adresat nepotului său, Aurel Cosma jr., dar și o situație materială dificilă, cu un credit ipotecar de un milion lei. Avea să spună pe patul de moarte: „M-am născut sărac și mor sărac."

Bibliografie selectivă:

Arhivele Naționale ale României, *Fond familial Aurel Cosma 1884-1980*;

Aurel Cosma jr., *Bănățeni de altă dată*, vol. 1, Timișoara: 1933, pp. 101-105;

Boldureanu, Ioan Viorel (coord.), *Topolovăţu Mare: monografie*, Ed. Marineasa, Timişoara 2010;

Dragoş Matei, Pe *urmele unionistului Dr. Aurel Cosma*, Revista CCD Timis, 28 noiembrie 2017;

Vali Corduneanu, Vasile Dudaș, *Prefecții județului Timiș Torontal (1919-1949)*, Timișoara, Ed. Marineasa, 2009;

Vasile Dudaș, *Aurel Cosma (1867-1931)*, Timișoara, Ed. Mirton, 1998.

* * *

ŞTIINŢIFICE

APA ÎN ORGANISMUL UMAN

Prof. ALINA BALINT

Datorită proprietăţilor sale, apa reprezintă mediul propice de desfăşurare a diferitelor procese fiziologice. Modificări mici produc tulburări grave iar insuficienţa raportului de apă este mult mai puţin tolerată decât carenţa în alte elemente.

Proporţia de apă din organism variază după vârstă: peste 97% la embrionul de 7 zile, scăzând treptat la 80% la nou-născut, 60-65% la adult şi 50-55% la vârstnic. Procentul de apă variază după intensitatea proceselor metabolice. Acest fapt se reflectă şi în proporţia diferită a apei în ţesuturi: smalţ dentar 0,2%, muşchi striat 75%, rinichi 80%, creier 85%, plasmă sangvină 90%. Femeile având o proporţie mai ridicată de ţesut adipos, procentul de apă din organism depinde de sex: în medie 52% la femei şi 63% la bărbaţi. La obezi procentul de apă poate scădea până la 40%.

Dinamica apei în corpul uman şi bilanţul hidric al organismului a fost îndelung studiate în fiziologie şi sunt astăzi bine cunoscute având largi aplicaţii medicale. Deshidratarea respectiv hiper-hidratarea cu numeroasele variante fiziopatologice sunt întâlnite în cadrul multor afecţiuni şi pun serioase probleme de diagnostic şi tratament [1].

Un om are nevoie în medie de circa 100 l apă pe zi: 4 l pentru nevoia fundamentală, alimentară, 13 l pentru spălat vesela, 13 l pentru spălatul rufelor, 70 l pentru nevoi sanitare.

Având în vedere caracterul limitat al resurselor de apă, în general, şi de apă potabilă în particular, consumul acesteia se normează iar uneori chiar se raţionalizează.

Organismul uman poate rezista în medie 30 zile fără hrană, dar numai 4-5 zile fără apă. De fapt intervalul diferă foarte mult în funcţie de starea de sănătate, vârsta, efort fizic dar în primul rând de temperatura mediului ambiant. La climat răcoros se poate rezista peste o săptămână şi chiar două, în schimb la climat uscat şi cald abia 2-3 zile. Deshidratarea organismului determină un sindrom complex ce afectează toate organele şi sistemele şi în final produce moartea prin diverse mecanisme ce urmează a fi detaliate în următorul subcapitol.

În situaţii extreme se poate supravieţui şi cu apă procurată din plante, din condens, etc. dar indiferent de aportul de apă realizat din alte surse avem nevoie şi de apă în formă lichidă, liberă, în cantitate şi calitate corespunzătoare pe care o numim apă potabilă [3].

Bibliografie:

[1] *** http://ga.water.usgs.gov/edu/propertyyou.html

[2] Meriam, E.; Anke, M.; Ihnat, M.; Stoeppler, M., (Eds.), *Elements and their compounds in the environment*, Wiley-VCH Verlag, Weinheim, 2004.

[3] Panduru (Balint) Alina, Teza de Doctorat, *Monitorizarea contaminării apelor freatice de adâncime şi de suprafaţă din perimetrul râului Timis*, 2014.

* * *

ELEVI DE IERI ŞI DE AZI

CU GÂNDUL LA ANII DE LICEU

ANITA MARC
(eleva şcolii noastre între anii 2005-2009)

Ufff... câte trăiri am în momentul acesta, cand scriu aceste randuri! Pentru cei care nu mă cunosc, mă numesc Marc Anita, am fost elevă la Grupul Şcolar Silvic (pe atunci aşa se numea), între anii 2005-2009, sub coordonarea Doamnei Diriginte, Claudia Paşca-Cumpănaş (pentru noi, D.D). Pe aceasta cale, vreau sa îi mulţumesc din suflet, pentru tot ce a făcut pentru noi, pentru relaţia de prietenie, la care, eu cel puţin, ţin enorm de mult şi nu în ultimul rând, pentru această ocazie de a scrie, dupa 10 ani, în revista şcolii.

Îmi amintesc nenumă-ratele momente, când foarte mulţi dintre noi, eram nerăbdători să sosească acea zi: "mai este un an... o lună... o săptămână, o zi" şi în cele din urmă, a sosit ultima zi de şcoală! Acea nerabdare s-a dovedit a fi absurdă!

Lucrurile pe care eu, noi, le-am simtit, nu pot fi explicate în cuvinte. Pe de-o parte, eram fericiţi, am terminat liceul, am absolvit, vine bacul... luăm bacul, însă, pe de altă parte, exista şi un strop de tristețe... În aceşti patru ani, am înnodat legături cu mai toţi profesorii, care ne-au fost prieteni, când am avut nevoie de sfaturi şi profesori, când meseria le cerea acest lucru. Am cunoscut o mulțime de oameni, s-au format prietenii şi am trăit momente unice alături de aceştia, momente pe care nu le voi uita niciodată.

Cineva spunea: "Prietenia e lucrul cel mai greu de explicat. Nu este ceva ce se poate învăţa la şcoală, dar, dacă nu ai învățat ce înseamnă prietenia, nu ai învăţat nimic!", iar, pentru această lecţie învăţată, vreau să îi mulțumesc lui D.D, care a ştiut să ne fie profesor, diriginte și o prietenă adevărată, care era tot timpul lângă noi, să ne încurajeze.

Abia acum, după întâlnirea de 10 ani de la terminarea liceului, am realizat ce legături frumoase am avut noi, ca şi colegi, chiar dacă, pe atunci nu trecea zi să nu ne certăm sau să ne plângem la D.D, mai ales noi, fetele.

Sper să mă reîntâlnesc, peste zece ani, cu profesorii și colegii mei, cu aceeaşi voioşie tinerească în suflet, însă cu firile şlefuite de experiențele maturizării, fără a ne fi lăsat vreo umbră pe chipuri.

* * *

PAGINI POLIGLOTE
INSPIRAȚIA IERNII

WINTER MEMORIES

Prof. ALINA KOVACS

When it comes to winter the feeling that I have at present is something like….brrrr too cold for me, the frost, the freezing air in the morning that makes it difficult to breathe and brings tears to the eyes, that feeling of shivering with cold makes me want to stay in the warmth of the house, thankful for the comfort of my home. It must be the aging process for when I was a child I remember how many times my mom had to call me before I finally got inside. So when I close my eyes and let the memories rejuvenate, when I open the gates of time and live again through the magic of senses listed somewhere in a corner of what my soul is…. I recall glimpses of genuine happiness of childhood that enjoys little, simple things and, yes, those are the real diamonds that can make an ordinary living turn into a rich one. So, here they are, some flashbacks of my winter memories of when I was a kid.

I do remember long winters with heavy snow that fell up to my knees when I was around five years old, and merry neighbors making paths through the snow with shovels to clear the way to the building, I remember the giggles of other children and mine when we played in the piles of snow, making snowmen or having a snow fight. Back then being cold was unimportant, irrelevant. Since my parents were working and used to come home around 5, we could go out when the daylight had already faded but here is what I enjoyed the most: the three of us went out together, I was laid comfortably on the sleigh, covered in blankets, at shelter from the cold, in fact my eyes were the only ones at sight☺.

My mom and dad pulled the sleigh and we took long journeys on the neighboring streets. What I like to recall is the peaceful sound of my parents having great conversations and planning our future while I was feeling secure and satisfied to have them, to listen to them and to be able to dream and let my thoughts wonder around carelessly as I watched the clear skies full of twinkling stars…those moments had meaning.

When I was in my teens, some winters, magical winters have a huge slide run upon a hill in my hometown as the center, the epiphany of fun. Children came there and took assault on the entire street being noisy, laughing and screaming, bothering the old people who would have enjoyed some silence instead. The sleigh ride was awesome, with hops that made our sleighs take off the ground, the rush and the adrenaline were spicing up the day. The difficult part was when we had to climb the hill that seemed to never end but when on top of it…let loose the fun again! Repeat this process at least thirty times a day and this was called living!!! Late at night, with my cheeks kissed by the cold, red and frozen I came inside our friend's house -he was living on that particular street- I could cuddle next to the fireplace where I could spend hours forgetting about everything else. The heat and the crack of firewood burning slowly mesmerized me .I could stay and watch the sparks lifting up, like in a trance where the only sounds to break that peaceful silence were the pieces on the chessboard moved in turns by my father and his friend.

Such moments of peace, of sheer innocence, tranquility, joy and easiness of soul I would like to be able to offer to my children, and to everyone I come across. Life is about memories that last forever, I want such sweet flavours in my memories and yours alike. Be blessed!

* * *

THE MONTH OF HAPPINESS

LAURA MOŞNEANU, Clasa a XII-a B

The first month of winter, a month of happiness. I think that people will always love this month. It's that time of the year when everybody is trying to be as good as possible. Maybe for Santa or maybe just because we realize that we should change a lot. I think December it's a month for family time. Maybe because at Christmas we all sit together and forget about the little things that happened during that year. We love December. It doesn't matter if we believe in God or not, Christmas is making us happy. We are all united by the feelings that we hide during the rest of the year. In this cold month we need to get warm. Our souls get warm, the compassion and love rise from our hearts. December is a month full of events...the National day, the month when the Revolution started, then Christmas or Saint Stephen, and New Year's Eve. For us, for Romanians December is a very important month. I don't even have words to describe the joy and every feeling that we feel. The good cheer is everywhere. I think December is a month of joy. Merry Christmas

* * *

DECEMBER

VALENTIN CRIŞAN
(elevul şcolii noastre între anii 2013-2017)

December is the first month of winter and the last month of the year. In this month we are celebrating worldwide the Christmas and the New Year in which everybody is going shopping because " Santa Claus cannot prepare all the gifts alone " and because the " holiday spirit " convinced shopkeepers to give great discounts on all prices, especially on pack bundles where " the much more you buy, the greater the discount ". I remember when I was younger, I used to go outside with my friends to make snowmen and angels in the snow, sometimes we were having a snowball fight, or we were creating igloos of snow pretending we are Alaskans. My mother always told me that I would not get any cookie if I returned home with my clothes wet again. But my biggest happiness was when I was in charge with the Christmas tree. I had three fundamental rules about it: it must be full of decorations, I should not forget about having fun and it has to look marvelous when it's finished. After the tree was ready, I could sit all night watching it, fascinated by its lights. But if you are asking for my opinion, now that I've grown up, Christmas is not only about gifts and decorations, it is one of or better yet, the greatest holiday of the year because, on this day, our Saviour, Jesus Christ was born.

* * *

LA MAGIE DU MOIS DE DECEMBRE

Prof. CLAUDIA PAŞCA-CUMPĂNAŞ

C'est de nouveau décembre. Une autre année est déjà passée. La ville est en fête: de la lumière partout, les rues sont colorées, dans les magasins résonnent des chants de Noël, les enfants sont tous dans la grande attente, une attente qui dure depuis une année entière, l'attente d'un bonheur promis par leurs parents comme récompense pour leur sagesse. Les grands aussi attendent. Et ils se préparent. Un mois entier de préparations. Pourquoi? Pour avoir les plus belles fêtes d'hiver possibles. Dans les grandes surfaces commerciales c'est le grand fourmillement. On achète et on achète comme des fous. On fait tout pour la journée la plus attendue de l'année: Noël.

C'est une saison des extrêmes, le froid de l'hiver contraste avec la chaleur des âmes. Tout le monde devient meilleur. On essaie d'être plus humains envers les autres, de pardonner, d'aimer davantage, d'offrir le plus de nous. On fait des actions charitables. On est capable de dépenser tout notre argent pour le bonheur des autres, des chers ou bien des inconnus qui sont dans le désespoir.

Décembre est le mois de la famille, des amis, de l'*ensemble*. Car le plus triste est d'être seul pendant cette période de l'année. C'est la saison de l'amour et de la joie. Et dans l'absence de ces deux sentiments, tout devient sans sens, sans espoir. Les familles se réunissent, les gens se font des promesses. On essaie d'arrêter le temps. Mais le temps passe… et on se réveille très tôt de la féerie du décembre en janvier. Le 1er janvier déjà la magie s'est dissipée. On revient à la réalité du quotidien, du travail, les lumières s'éteignent, les sapins sont jetés à la poubelle - le tant aimés sapins juste il y a un mois deviennent de l'ordure. Les villes reprennent le gris triste de l'hiver. Le froid devient une réalité insupportable.

Oui… le mois de décembre passe trop vite. Ainsi, il faut profiter au maximum de son charme, de sa magie unique, de ces jours où tout est possible, où tout est lumière, joie, charité et amour.

* * *

L'HIVER - LA REINE DES SAISONS

MIHAELA POPA
(eleva şcolii noastre între anii 2015-2019)

Décembre est le mois des cadeaux et des surprises, le mois de l'harmonie et des fêtes.

Pour moi, le mois de décembre n'est pas une simple saison qui apporte la beauté de l'hiver et l'esprit de Noël, c'est la reine qui règne sur toutes les saisons.

La neige est très attendue par les enfants. Des promenades en traîneau, des anges faits dans la neige et de petits bonhommes de neige, tout me donne un état de bonheur. La neige est le symbole de la sincérité.

Le Noël est aussi la fête qui caractérise le mois de décembre. L'esprit du Noël est apporté dans les maisons des chrétiens, le soir de la Veille, par les chanteurs de noëls qui proclament la naissance de Jésus Christ.

* * *

UN SOUVENIR DE DECEMBRE

ADELIN NICORESCU
(elevul şcolii noastre între anii 2013-2017)

Chaque année le premier jour du mois de décembre pour moi c'est un jour magnifique. Pourquoi ? Car je sais que le Noël approche peu à peu. Et avec lui la joie, mon bonheur.

J'ai beaucoup de beaux souvenirs de ce mois de l'année. Par exemple, l'année passée, le 1er décembre a commencé à neiger, quand je me suis réveillé j'ai regardé par la fenêtre, j'ai vu la neige tomber. Je me suis habillé bien pour avoir chaud dehors. Je voulais faire un bonhomme de neige et, pendant que je nettoyais le trottoir pour enlever la neige, mon voisin est sorti dehors, je ne l'ai pas vu venir vers moi, il a fait une boulle de neige et il l'a jeté vers moi, dans la tête. A ce moment-là je lui ai dit: "cour, tu vas voir quand je t'attrape" et il a commencé à courir comme un fou. Je l'ai attrapé et je l'ai jeté par terre, j'ai mis de la neige sur lui jusqu'au cou.

Je jour de Noël approchait, il était 22 heures du soir quand mes parents et ma soeur m'ont fait un cadeau inoubliable : ils sont rentrés à la maison plus tôt que prévu. Le 24 décembre quand ils sont rentrés à la maison j'ai commencé à pleurer, j'ai été ému, on a commencé à s'embrasser. Je leurs ai remercié pour m'avoir fait cette surprise fantastique.

Le Noël pour moi est un jour spéciale tout le temps - le jour où toute a famille est ensemble de nouveau.

Merci a tout le monde qui me rend heureux à cette occasion. Je vous remercie, mes chers!

* * *

